

KINTA KOLUMNA

CANÍCULES, LA FI DEL TURISME D'ESTIU A LA MEDITERRÀNIA?

Hotels mig buits, platges brutes d'algues i plenes de meduses

Les regions mediterrànies europees, l'economia de les quals depèn en gran mesura dels turisme estranger, es veuen especialment afectades per les altes temperatures vinculades a la crisi climàtica.

Aquest estiu, cada dia sembla més ardent que el dia anterior. Les notícies ens porten allò de: En moltes parts del món, avui es preveu que sigui el dia més calorós des que es tenen registres. Rècords locals i nacionals que ja s'han batut unes quantes vegades en el decurs de l'estiu.

Les onades de calor posen en risc la nostra salut i les nostres vides, i mentre que a nivell locals les autoritats busquen el

miracle o les millors maneres d'adaptar-se a aquesta nova situació, a nivells estatals i de la UE no n'encerten ni una.

Tornem a casa, al Mediterrani, la destinació reina del turisme mundial, on les vacances ofereixen sol, alcohol, sexe i droga segons la edat del turista. Estan en ple apogeu? Els hotels estan complets? Els restaurants a vessar amb el seu lot de cambrers inexperts, mal educats, mal pagats i explotats 11 hores per dia?

S'esperen fins a 48 °C a Sardenya. S'espera que Roma arribi sovint als 42 graus, un rècord històric. A Grècia, el termòmetre supera els 40 °C, l'aire es torna asfixiant, les

sortides esgoten. El sud-est de França s'ofega sota els 40 °. Espanya, a les urpes de la tercera onada de calor de l'any, alerta roja en zones d'Andalusia superant els 44 °. I un forn similar s'està estenen per Aragó, Catalunya i les illes Balears. No cal comptar més amb l'efecte refredament del mar Mediterrani, que s'ha convertit en un jacuzzi, amb llocs de més de 30 ° previstos a l'aigua, 4 ° més del normal.

Una paradoxa. El turisme és un dels primers sectors afectats pel canvi climàtic, però, al mateix temps, és un dels principals contribuents a les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Ara hi ha urgència en la transformació d'aquest sector que no ha

estat mai capaç de consolidar la seva supervivència a curt termini, ni tampoc limitar els seus efectes nocius a llarg termini.

Des de fa cents anys el sector s'asseu en una paradoxa: venda de la qualitat del medi ambient però el transforma i el destrueix. Una dinàmica que va aparèixer als anys 1950 amb el turisme de masses.

Avui dia, amb l'escalfament global, pel turista no hi ha res més preciós que trobar el seu refugi de pau per 3 setmanes any. Un lloc, una activitat, alguna cosa diferent per sortir d'un món que sembla perdre els pedals. Els venedors diuen conèixer llocs sense canícula que actuen com un bàlsam, calmant l'ànima i el cor. Els turistes compren. Comencen a omplir Dinamarca, Irlanda, Bulgària, Txèquia o el nord de França.

Al turista no li caldria adaptar-se al canvi climàtic?